

WILFRIED is een variant van WILFRID

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Samengestelde Germaanse naam:

1] 'wil-' = 'wil'

2] '-fried' of 'frith' = 'vrede'

Dus: 'die (de) vrede wil'.

*

Wilfrid (Wilfrith) van York, Engeland osb; bisschop; † 710.

Feest 24 april & 12 oktober (overbrenging relieken).

Wilfrid werd in 634 in Northumbrië uit een adellijk geslacht geboren. Zoals zo vaak bij beroemde personen is er ook om zijn geboorte een legende geweest.

Op het moment dat Wilfrid ter wereld kwam, verscheen er boven het huisje waar hij geboren was, een vuurkolom aan de hemel. Opgeschrikt door het felle licht kwamen de burens toesnellen, daar ze bang waren dat er ergens brand was uitgebroken. Maar toen zagen ze hoe een gloed het huisje omstraalde, terwijl het toch niet in brand stond. Juist zoals destijds het braambos dat Mozes zag branden, terwijl het niet door het vuur werd verteerd. God wilde natuurlijk met dit teken duidelijk maken, dat Hij nu door deze persoon opnieuw een volk uit de duisternis zou gaan verlossen.

Zijn opvoeding genoot hij in het beroemde klooster van Lindisfarne. In 635 maakte hij een reis naar Rome, waar hij de liefde voor de Romeinse liturgie en voor de kloosterregel van Benedictus opdeed. Na drie jaar oponthoud in Lyon keerde hij in 660 naar huis terug. De koning gaf hem het toezicht op de verkondiging van het evangelie aan de heidense bevolking. De nieuwe christenen deden immers maar moeizaam afstand van hun oude, heidense gebruiken. Bovendien stelde hij hem land beschikbaar om er nieuwe kloosters op te vestigen, o.a. het klooster te Ripon.

Op de synode van Whitby, 664, werden de Romeinse Liturgie en Benedictus' kloosterregel voor heel Engeland verplicht ingevoerd. Kort daarop werd Wilfrid te Parijs tot bisschop van York gekozen. Bij terugkeer bemerkte hij dat zijn zetel al door een ander werd ingenomen. Zonder morren trok hij zich terug in zijn dierbare klooster te Ripon. Maar hij toog toch naar Rome om zijn zaak te bepleiten. Op zee werd zijn schip door een storm danig uit de koers geslagen. Zo belandde hij ergens tussen de Friezen. Daar bleef hij een jaar om het evangelie te verkondigen. Toen pas ging hij naar Rome. De paus stelde hem in het gelijk. Pas in 670 kon hij zijn plaats als bisschop officieel innemen. Uit zijn bisschopsperiode is een beroemd wonder overgeleverd.

Op een dag was hij bezig aan de pasgedoopten het sacrament van het vormsel toe te dienen, toen daar opeens dwars door de samengestroomde menigte een vrouw op de man Gods afkwam, duidelijk ten prooi aan verdriet. Ze droeg het lijkje van haar kind in haar armen en hield het naar hem op. Toen de bisschop dat zag, verstijfde hij en stond als aan de grond genageld. Hij onderbrak zijn bezigheden en boog zich naar de vrouw, die vanwege haar enorme verdriet volkomen overstuur was. Met verstikte stem hilde zij: "Mijn goede Heer, ik ging met dit kind hier naartoe om het door uw handoplegging in Christus te laten vormen. Maar nu breng ik het hierheen om u te vragen of u het uit de dood kunt opwekken. U verkondigt in uw woorden toch altijd dat Christus almachtig is? Laat dat dan nu zien met daden en wek mijn enige zoon op uit de dood. Want wat is dat nou helemaal voor zijn almacht: een kind ten leven wekken en mijn verdriet wegnemen? Niets toch zeker!?" Zo bleef ze maar roepen en klagen. En met haar alle omstanders die steeds meer naar voren waren gedrongen. Het was daar één groot verdriet in de kerk. De dienaar Gods had zielsmedelijden met de vrouw en in de stilte van zijn hart bad hij tot God dat Hij te doen zou hebben met het nog zo zwakke geloof van de mensen. En ook hij kon zijn tranen niet bedwingen. "God Vader, zo bad hij, verdiensten waarmee ik bij u aan kan komen, heb ik niet; ik kan alleen maar een beroep doen op uw onvermoeibare trouw en barmhartigheid. Hoor onze smeekbeden. Kom deze vrouw hier troosten en geef haar haar zoon terug. Door uw eniggeboren Zoon Jezus Christus, Onze Heer."

Na deze woorden richtte hij zich op, strekte zijn rechterhand uit en raakte het hoofdje van de dode jongen aan. Onmiddellijk kwam er weer leven in. Daarop tilde de man Gods het levende kind op om het aan iedereen daar te laten zien. De aanwezigen barstten los in kreten van bijval en bewondering. De overgelukkige moeder beloofde dat zij hem de komende zeven jaar zou opvoeden en hem dan terug zou brengen naar de man Gods. Aanvankelijk stribbelde de vader nog tegen, maar tenslotte werd het jongetje aan Wilfrid toevertrouwd. Hij leidde hem op tot een voorbeeldige monnik.

Als bisschop protesteerde Wilfrid tegen de inmenging van de koning in kerkelijke beleidszaken (zoals de onderverdeling van bisdommen) en werd zelfs een poos gevangen gezet. In 680 werd hij uit York verbannen en preekte het evangelie o.a. op het eiland Wight. Zijn oude dag bracht hij door in het klooster Ripon en stierf tenslotte in 710 in het klooster Oundel. Hij werd begraven te Ripon. In 1224 werden zijn relieken naar York overgebracht: dat wordt gevierd op 12 oktober.